

Arrest

nr. 215 680 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont St-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 januari 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D. (..)

voornaam: M. (..)

geboortedatum: 01.03.1992

geboorteplaats: Conakry

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18/02/2017. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 02.10.2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18/02/2017. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 02.10.2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene vroeg asiel aan op 01.06.2015. Deze aanvraag werd afgewezen in de beroepsprocedure op 24.07.2017. Betrokkene kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18/02/2017. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 02.10.2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden Betrokkene vroeg asiel aan op 01.06.2015. Deze aanvraag werd afgewezen in de beroepsprocedure op 24.07.2017. Betrokkene kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 3 EVRM. “

1.2. Op 6 januari 2018 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : 01.03.1992

geboorteplaats : Conakry

nationaliteit : Guinee

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18/02/2017.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 02.10.2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Exposé du moyen.

Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 7, 62, 51/4, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du droit d'être entendu et du devoir de minutie.

• *Premier grief.*

Suivant l'article 51/4 de la loi sur les étrangers :

« § 1er.- L'examen de la demande d'asile visée aux articles 50, 50 bis, 50 ter et 51 a lieu en français ou en néerlandais. La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire ».

Lorsque l'examen précité a eu lieu en français, comme en l'espèce, la décision d'éloignement du territoire doit être prise en français (Cass. 11 février 2004, P.03.1661.F. G.F. Raneri ; Conseil d'Etat, arrêt n° 176.591 du 9 novembre 2007, Berisha).

Il ne peut en aller autrement en l'espèce, dans la mesure où les décisions font expressément référence au rejet de la demande d'asile, où l'ordre de quitter pris durant son examen n'est pas « subséquent » et semble *prima facie* illégal (Conseil d'Etat, arrêt n° 234.074 du 8 mars 2016 et conclusions présentées le 15 juin 2017 par Monsieur l'avocat général Paolo Mengozzi devant la CJUE dans l'affaire C-181/16) et où le précédent ordre de quitter a bien été pris en langue française.

L'interdiction d'entrée étant l'accessoire de l'ordre de quitter, elle s'en approprie les vices éventuels.

• *Second grief.*

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant l'article 74/11 de la loi, « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ... ».

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

Le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation avant que ne soient prises les décisions entreprises, et ce en méconnaissance de son droit à être entendu (CCE, arrêt 193641 du 13.10.2017).

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boujlida, point 34). Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n°230.257 du 19 février 2015). L'article 62 §1 de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit : vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile. L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en oeuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. Cfr arrêt Boujlida CJUE. “

2.2. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in het Frans had moeten gesteld zijn gelet op artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad evenwel vast dat het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekende partij op 6 januari 2018 werd betekend en waarvoor gebruik gemaakt werd van de bijlage 13septies niet kan beschouwd worden als zijnde een “*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*” in de zin van het door verzoekende partij geciteerde artikel 51/4, § 1, tweede lid van de

vreemdelingenwet, zodat deze wetsbepaling niet van toepassing is. Voormeld bevel om het grondgebied te verlaten op zichzelf genomen werd niet afgeleverd naar aanleiding van een beslissing inzake asiel (cf. RvS 12 februari 2003, nr. 115.806) en dient beschouwd te worden als een loutere politimaatregel die in het Nederlands kon gesteld worden omdat verzoekende partij werd aangetroffen in de politiezone Schaarbeek (cfr. RvS, nr. 99.326 van 1 oktober 2001, RvS, nr. 198.142 van 23 november 2009 en RvS, nr. 211.569 van 28 januari 2011). Het loutere feit dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een opsomming wordt gegeven van de feitelijke antecedenten van verzoekende partij – waarbij tevens gewezen wordt op de afwijzing van de asielaanvraag – maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat het bestreden bevel een *“daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied”* in de zin van het door verzoekende partij geciteerde artikel 51/4, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet aan.

Het betoog dat, gelet op de nietigheid van het bevel het daarmee samenhangend inreisverbod eveneens moet vernietigd worden is, gelet op voorgaande vaststelling, niet dienstig.

2.3. Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.4. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij niet werd uitgenodigd om haar standpunt kenbaar te maken aangaande haar situatie waardoor haar recht om gehoord te worden werd geschonden.

2.5. De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting inzake het hoorrecht, maar zij nalaat aannemelijk te maken dat er in haar hoofde elementen waren die zij te berde kon brengen en die een invloed hadden kunnen hebben op de besluitvorming. Zij betoogt wel in haar verzoekschrift dat zij een privéleven zou hebben in België maar zij laat na enig concreet gegeven hiervan bij te brengen. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die men heeft met een land. De loutere verwijzing naar een - illegaal, minstens precair - verblijf op een grondgebied volstaat evenwel niet om aannemelijk te maken dat men aldaar ook een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.6. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zij niet aannemelijk dat zij een familieleven heeft op het grondgebied. Verder is verzoekende partij meerderjarig en toont zij ook niet aan dat zij gezondheidsproblemen heeft die een verwijdering in de weg staan. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ligt geenszins voor.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat bij het treffen van een inreisverbod rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval maar de verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat dit in casu niet gerespecteerd werd. Zij betwist niet dat zij een eerdere verwijderingsmaatregel naast zich neer heeft gelegd zodat de verwerende partij in alle redelijkheid oordeelde dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en daarom te besluiten dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.9. Voor zover de verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 7, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen precies geschonden zijn door de bestreden beslissingen. Het enig middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER